

ved disse internationale Sammenkomster viste det sig muligt for de smaa Lande og deres Repræsentanter at gøre sig gældende i ikke ringe Udstrækning.

Hvem der blev hørt dernede, baade i Plenarmøderne og i Kommissionerne, det beroede i Virkeligheden paa, ikke om en Mand var Repræsentant for en stor eller for en lille Stat — selv om der naturligvis var en vis Forskel paa den Vægtfylde, hvormed han talte —, men, som vor Delegation højtærede Formand, Kammerherre Zahle, en Gang sagde, om man fra disse mindre Nationers Side havde noget paa Hjerte, vilde noget og saa forstod at udtrykke det paa den rigtige Maade og arbejde derfor paa den rigtige Maade. Der maa jeg sige — jeg vil gerne benytte denne Lejlighed til at udtale det, og jeg er vis paa, at jeg taler paa hele Delegationens Vegne —, at vor Formand viste udmærket Formaalsbevidsthed, Kløgt, Behændighed og Smidighed, saaledes at den danske Delegation virkelig gjorde sin Indflydelse gældende, hvad der jo ogsaa viser sig deri, at Herluf Zahle blev valgt til Ordfører for netop den Kommission, der havde med disse Spørgsmaal at gøre. Han formaaede at gøre en virkelig Indflydelse gældende, og havde det ikke været Tilfældet, tror jeg knap, vi var kommet saa vidt, som vi nu er. Det var ogsaa klart, at der maatte gaas frem med en vis Forsigtighed. Naar en saadan ny Forening, en Forening, der egentlig skulde omfatte alle Verdens Stater og nu omfatter omkring et halvt Hundrede, et Folkeforbund, noget ganske nyt, noget hidtil i Verdenshistorien uset og ukendt, skal stiftes, kan man ikke vente, at man straks skal kunne foretage store Forandringer i det Grundlag, der efter umaadelig Møje og Besvær er blevet lagt til Rette. Der maa gaa nogen Tid. Det gælder om ikke at drive alt for stærkt paa — den, der tror, haster ikke —, det gælder om ikke at ville fremtvinge noget, men alligevel faa Spiren til at vokse i den rigtige Retning, faa Folkeforbundet til at udfolde sig paa den rigtige Maade, og det er dog lykkedes i nogen Grad. Og fordi disse Ændringer, selv om de saa langtfra tilfredsstillende hverken vort Parti eller de tre nordiske Regeringer, alligevel er Ændringer og det derigennem slaas fast, at Ændringer er mulige, og fordi de gaar i den rigtige Retning og derved varslar om, at vi kan komme videre i den Retning, er det os en Glæde at anbefale en Bemyndigelse ogsaa fra dette høje Ting til Regeringen til at ratificere disse Ændringer og Tilføjelser.

Fraenkel: Der er naturligvis ingen, der har ventet — som det ogsaa blev antydet af den ærede foregaaende Taler —, at en Institution som Folkeforbundet skulde springe fuldt færdig frem i Tilværelsen som i sin Tid Pallas Athene af Zeus' Pande. Ændringer som de her foreslaaede viser, at der er Liv, og saa længe der er Liv, er der Haab, og saa meget mere Anledning maa der være for os til at give Regeringen den ønskede Bemyndigelse, som disse Ændringer jo i væsentlig Grad er præget af Initiativ kommende fra de nordiske Lande, hvorfor vort Parti forener sig med de andre Partier i Ønsket om at give den søgte Beføjelse.

P. Munch: Ogsaa fra vor Side kan vi, som alle ærede Medlemmer vil forstaa, anbefale det høje Ting at slutte sig til det Forslag, som her foreligger. De Forandringer i Folkeforbundspagten, der blev vedtaget paa det sidste Møde i Genève, er helt igennem af en saadan Karakter, at de betyder en nærmere Udformning af de oprindelige Regler, en Fortolkning og en Supplering paa de Punkter, hvor det har vist sig, at det Grundlag, man fra først af skabte, ikke har været fuldt ud tilstrækkeligt. Nogen Principforandring kan der ikke siges at ske ved nogen af de Ændringer, men Fortolkningen og Suppleringen gaar i en Retning, der svarer til de Ønsker, som har været fremsat fra nordisk Side allerede fra første Færd, under Forhandlingerne i 1919, før Folkeforbundspagten blev endelig til, og paa de to Delegeretmøder, der har været holdt. Der har været peget paa Bestemmelsen om Valg af Raadets Medlemmer som en af de vigtigste Ting, der findes i disse nye Forslag, og dette er ogsaa rigtigt. Paa det Punkt har der vist sig endogsaa meget store Vanskeligheder indenfor Folkeforbundets Forsamling. Man har i Pagten kun den almindelige Regel, at de mindre Magter vælger 4 Repræsentanter, eller rettere sagt, at Folkeforbundsforsamlingen, alle Magter i Fællesskab, vælger 4 Repræsentanter for de Magter, der ikke er fast repræsenteret i Raadet; men man har ingen Regel derfor, ingen Bestemmelse om, hvor længe de skal blive siddende som Repræsentanter i Raadet, eller paa hvilken Maade en Ombytning skal finde Sted. Der har man fra første Færd fra nordisk Side lagt megen Vægt paa at faa en Ordning med regelmæssig Ombytning, idet man gik ud fra, at man derved opnaaede, at disse Repræsentanter for de Magter, som ikke hørte til de stores